

Sygn. akt IV K 18/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Goldschneider

Protokolant: Karolina Jeżowska

w obecności Prokuratora:-----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2017 roku

sprawy

S. M. (1)

syna I. i B., z domu R.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3.09.2016r. w W. na ul. (...) (...) nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni sygn. II K 59/16 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązującego w okresie od 17.10.2015r. do 17.10.2018r. i prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód marki A. (...) nr rej (...),

tj. o czyn z art. 244 k.k.

orzeka

I. oskarżonego **S. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 244 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. zasądza od oskarżonego kwotę 280 (dwustu osiemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 18/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd Rejonowy w Gdyni wyrokiem z dnia 03 marca 2016 r., sygn. akt II K 59/16 uznał S. M. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i skazał go na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Nadto w stosunku do S. M. (1) orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenie pieniężne na rzecz (...) w wysokości 5.000 zł. Na poczet zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia

17 października 2015 r. do dnia 03 marca 2016 r. Skazany nie odebrał odpisu wyroku, który został uznany za doręczony w dniu 31.03.2016 r. Wyrok stał się prawomocny z dniem 6 kwietnia 2016 roku. S. M. (2) prawo jazdy zatrzymano bezpośrednio na miejscu zdarzenia w dniu 17 października 2015 roku, a następnie wydano w dniu 27 listopada 2015 roku stosowne postanowienie.

W dniu 03 września 2016 r. w godzinach porannych S. M. (1) kierował samochodem marki A. o nr rej. (...). Około godz. 11:20 przy ul. (...)

w W. został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji. W trakcie kontroli ustalono, że w stosunku do S. M. (1) orzeczono obowiązujący zakaz prowadzenia pojazdów wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni wyrokiem z dnia 03 marca 2016 r. na okres od dnia 17 października 2015 r. do dnia 17 października 2018 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego S. M. (1) (k. 11), zeznań świadka B. L. (k. 5v) oraz dokumentów: protokołu zatrzymania osoby (k.2), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 03.03.2016 r. sygn. akt II K 59/16 z adnotacją o prawomocności (k. 21), z akt sprawy II K 59/16- postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy z dnia 27 listopada 2015 roku (k. 25).

W toku postępowania przygotowawczego **oskarżony S. M. (1)** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień zaznaczając, że sprawa jest jasna i nie ma co wyjaśniać. W postępowaniu jurysdykcyjnym, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy głównej, oskarżony dwukrotnie nie stawiał się w Sądzie.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody Sąd uznał, iż potwierdziły one - ponad wszelką wątpliwość - sprawstwo i winę S. M. (1)

w odniesieniu do zarzucanego mu czynu. Za przyjęciem jego odpowiedzialności przemawia zarówno postawa oskarżonego, który przyznał się do winy, jak również treść pozostałych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, w szczególności zaś treść zeznań świadka B. L. - funkcjonariusza Policji pełniącego służbę patrolową w dniu ujawnienia czynu zabronionego, będącego przedmiotem niniejszego postępowania - który dokonał kontroli drogowej z udziałem oskarżonego oraz następczego zatrzymania mężczyzny. Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o zeznania wymienionego świadka, który zrelacjonował przebieg zdarzeń w sposób szczegółowy, a przy tym logiczny i spójny, nie dając tym samym podstaw by kwestionować prawdziwość jego zeznań. Należy stwierdzić, że świadek jest osobą obcą w stosunku do oskarżonego, niezainteresowaną możliwym rozstrzygnięciem sprawy i jako taka nie miał powodu, aby bezpodstawnie go obciążać, czy fałszywie pomawiać

o popełnienie czynu, którego ten w istocie się nie dopuścił. Jako funkcjonariusz Policji, B. L. wykonywał czynności służbowe; działał przy tym w sposób rutynowy, z należytą starannością i wnikliwością. Stwierdzić należy, że prawidłowo zareagował na popełnione przez oskarżonego przestępstwo, zaś wszelkie podjęte wobec S. M. (1) czynności należycie udokumentował. Zeznania świadka należało uznać za w pełni wiarygodne i zgodne z rzeczywistym przebiegiem zdarzeń.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne i przeprowadzoną ocenę wszystkich dowodów, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy

i doświadczenia życiowego Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Zarzucone oskarżonemu przestępstwo z art. 244 k.k. polega na niestosowaniu się przez sprawcę do orzeczonego przez sąd zakazu m.in. w postaci zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów. Dla przyjęcia odpowiedzialności z przytoczonego przepisu wystarczające jest nierespektowanie jednego z wymienionych zakazów. Odnosząc się do strony podmiotowej tego czynu zabronionego, należy wskazać, że w orzecznictwie przyjmuje się, że może być on popełniony zarówno w zamiarze bezpośrednim jak

i ewentualnym, nadto z punktu widzenia odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 244 k.k. nie jest konieczne, aby fakt zastosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie tylko dotarł do świadomości skazanego, ale przez cały czas obowiązywania zakazu - trwał w jego bieżącej pamięci (por. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 05 lutego 2009 roku, sygn. akt

II KK 254/08, Prok. i Pr. 2009 nr 6, poz. 10, str. 9). Pogląd ten znalazł powszechne uznanie. Podkreślenia przy tym wymaga, że wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia

03 marca 2016 r. nakładający na oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów zapadł na skutek wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gdyni o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, a wymiar kary został uzgodniony z oskarżonym S. M. (1). Oskarżonemu prawo jazdy odebrano już na miejscu zdarzenia, a w dalszej kolejności następczo wydano postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy. Nie budzi zatem wątpliwości, że oskarżony miał świadomość, że zakaz taki został wobec niego orzeczony, a więc prowadząc pojazd wbrew obowiązującemu zakazowi robił to umyślnie.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k.

Zgodnie z art. 53 § 1 kk Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze

i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Oceniając stopień winy oskarżonego należy zauważyć, że jest on osobą dojrzałą od której można oczekiwać odpowiedniego poziomu rozwoju intelektualnego i która winna zdawać sobie sprawę z tego, że kierowanie wbrew orzeczonemu prawomocnemu sądowemu zakazowi stanowi przestępstwo i nie może zasługiwać na pobłażliwość, zwłaszcza ze strony Sądu.

Przy wymiarze kary, jako okoliczność łagodzącą, Sąd potraktował jedynie przyznanie się oskarżonego do winy. W tym miejscu wskazać należy, że S. M. (1) przyznał się na etapie postępowania przygotowawczego, zaś w postępowaniu sądowym – prawidłowo zawiadomiony

o terminie rozprawy – dwukrotnie nie stawiał się w Sądzie. Tym samym sam pozbawił się możliwości przedstawienia przed Sądem własnej wersji wydarzeń oraz podania powodów, dla których zdecydował się kierować pojazdem mimo orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów. Oczywistym jednak jest, że samego faktu przyznania się do winy przez oskarżonego nie należy przeceniać, bo charakter okoliczności jednoznacznie wskazywał na oskarżonego jako na sprawcę występku. Sąd zaś nie dopatrywał się jakichś szczególnych okoliczności łagodzących, na takowe nie zwrócił też Sądowi uwagi obecny na rozprawie obrońca.

Niewątpliwie okolicznością obciążającą był fakt niewielkiego upływu czasu od momentu uprawomocnienia się wobec oskarżonego wyroku w sprawie II K 59/16, a naruszeniem orzeczonego tym wyrokiem zakazu sądowego. Skoro oskarżony po tak krótkim czasie już zdecydował się na nieprzestrzeganie postanowień sądu i prowadzenie pojazdu w godzinach szczytu w centrum W. to nie można stwierdzić, że ma poszanowanie dla porządku prawnego i że kara grzywny, jako najłagodniejsza, będzie w stanie to przekonanie w nim spowodować wpływając na zmianę jego postawy.

Okolicznością obciążającą, która miała wpływ na wymiar kary, była także uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego.

Sąd wymierzył mu na podstawie art. 244 k.k. w. zw. z art. 37a k.k. karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. W ocenie Sądu pozwoli ona na spełnienie wobec oskarżonego celów wychowawczych i zapobiegawczych kary, a nadto będzie sprawiedliwa w odczuciu społecznym. Wymierzona oskarżonemu kara stanowi adekwatną reakcję prawną – karną na popełnione przez niego przestępstwo, która winna uświadomić oskarżonemu nieopłacalność wchodzenia

w konflikt z obowiązującym porządkiem prawnym oraz realne konsekwencje lekceważenia postanowień sądu, skłonić oskarżonego do głębszej refleksji, wpłynąć pozytywnie na jego postawę i wzbudzić w nim respekt dla obowiązujących norm prawnych, w szczególności tych dotyczących bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, że całokształt zebranego w toku sprawy materiału dowodowego, w tym społeczna szkodliwość czynu i jego ciężar gatunkowy, nie uzasadnia orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny. Sąd postanowił dać także oskarżonemu szansę naprawienia swego postępowania w warunkach wolnościowych. Mając powyższe na uwadze, orzeczenie kary ograniczenia wolności w podanym wymiarze jawiło się jako najodpowiedniejsze w zaistniałej sytuacji.

Zgodnie z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania w sprawie, w tym opłatą, albowiem w ocenie Sądu sytuacja materialna oskarżonego pozwala na ich uiszczenie bez nadmiernego uszczerbku dla niego lub jego rodziny.